

som sagt, tilbagevise, at en saadan Sladder skal fremsættes her i Rigsdagen, der er ikke et Ord sandt i det, som det ærede Medlem har sagt om, at jeg skulde have givet noget som helst Løfte om en skriftlig Erklæring eller lovet at forholde mig passiv, hvad der saa end maatte ske ved Sagens videre Forhandling.

Jeg vil sige, at den Sag med Krudttaarnet er vistnok en af de skidneste, som nogen Sinde har været til Forhandling her . . .

Formanden: Det vil være heldigere at bruge lempeligere Udtryk.

K. M. Klausen: Hvad skal jeg da sige? En af de mærkeligste Sager, som nogen Sinde . . .

Formanden: Det har det ærede Medlem Lov til at sige.

K. M. Klausen: . . . har været forhandlet her i Rigsdagen. Det tror jeg at turde udtale. Denne Sag er, som jeg sagde, en Sag, som fra først af er bleven rejst af Hensyn til Københavns Kommune, men hvor Ministeren ikke kunde lade være med at indblande sine militære Formaal. Han ønskede at faa Fæstningen kompletteret. Vi kende Bahnsons Maade at gaa frem paa, da Fæstningen blev bygget. Men hvad man end kan sige om ham, var der dog en vis Aabenhed, en vis Ærlighed deri. Alle vidste, hvor han fik Pengene fra, og Højre har haardt maattet bøde for, hvad Bahnson ulovlig lavede derude. Bahnson blev forstyrret i at lave Fæstningen færdig, den er ikke mere end halvt færdig, og en af de Ting, den mangler, er bombesikre Rum for Mandskabet, Kasematter. Men det er fremskaffet nu ved den Maade, hvorpaa Krudtet er lagt ud i Fæstningen. Disse Rum, man der har bygget, have nemlig et dobbelt Formaal, dels at tjene som Oplagssted for Krudtet og dels — som vi have hørt af den ærede Minister og ogsaa læst i „Vort Forsvar“ efter en Udtalelse af den belgiske General Brialmont, der er en af Fæstningens Fædre — at tjene som bombesikre Rum for Mandskabet, naar Krudtet i Krigstid er fjernet herfra og fordelt til de Steder, hvor det skal bruges. Nu staa Fæstningen altsaa færdig paa det Punkt, men det er holdt skjult for Finansudvalget, vi træde, at vi forhandlede om Flytningen af noget Krudt, og havde ingen Anelse om, at der gavved laa andre Planer om at fuldføre

og montere Bahnsons Fæstning. Hvis Ministeren var kommen aabent og ærligt til Finansudvalget og sagt, at her lave vi dels Rum til Krudtbeholdningen i Fredstid og dels bombesikre Kasematter i Krigstid, tvivler jeg ikke om, at vi alle som en i Finansudvalget havde sagt: Nej, den Sag kunne vi ikke have noget med at gøre.

Nu siger det ærede Medlem for Løvel, at Finansudvalget har Kompetence til at svare, naar det bliver spurgt: Ja, det kommer virkelig an paa, hvad det er, man spørger om, og hvilke Følger Svaret vil faa. Hvis vi havde svaret Krigsministeren: Vi gaa ikke med hertil, er det min Overbevisning, at han ikke havde ovovet at røre ved denne Sag. Han siger ganske vist, at den Sag kunde ordnes administrativt. Nej, han havde ikke ovovet at ordne dette Spørgsmaal administrativt. Han vilde have, at Finansudvalget skulde være hans medskyldige, saa at han kunde dække sig bag Finansudvalget.

Formanden: Ordet „medskyldige“ er ikke noget passende Udtryk.

K. M. Klausen: Skal jeg da sige, at han vilde have Finansudvalget til Medvidere, saa at han kunde faa det ærede Medlem for Løvel til at staa op og forsvare hele denne Affære. Krigsministeren var meget betænkelig ved at gennemføre denne Sag uden Tilslutning fra alle Sider. Jeg skal saaledes oplæse et Svar, der blev givet ham af Finansudvalget, og som staaar at læse i vor Forhandlingsprotokol. Det var den 21. Januar. Det hedder der, at „Resultatet af Forhandlingerne viste, at der ikke kunde tilvejebringes enstemmig Tilslutning til den administrative Ordning, som af Krigsministeren var foreslaaet, idet et Mindretal krævede Sagen afgjort ved Lov og modsatte sig, at Krudtet lagdes ud i Enceinten“. Det blev der svaret den 21. Januar, og Krigsministeren opfattede det saaledes, at den ærede Formand for Finansudvalget kom 7 Dage efter og sagde: Nu, efter det Resultat, Forhandlingerne med Udvalget have faaet, agter Ministeren ikke at foretage yderligere Skridt i Krudttaarnsspørgsmaalet.

Altsaa, den 21. Januar er Ministeren saa ængstelig, at blot fordi to Medlemmer sige nej, vil han ikke gøre mere. Han vilde have hele Finansudvalget til sine — jeg maa jo ikke sige medskyldige — Medvidere, thi saa var han fri for Kritikken og de Afsløringer, som her ere komne